

DISCO THEQUE

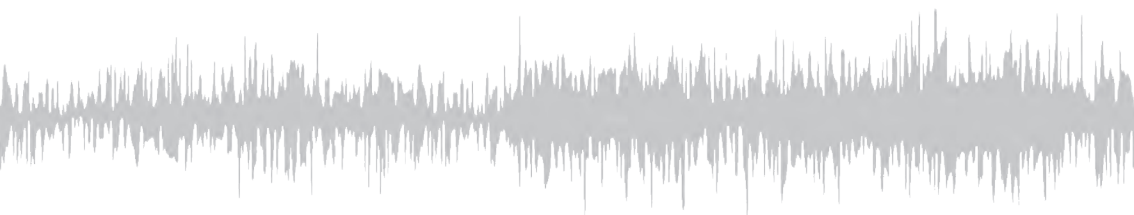
FRAGMENTS D'UN
INFINIT MUSICAL

ÀNGEL PAGÈS I RAMON MARTÍNEZ

DISCOTHÈQUE

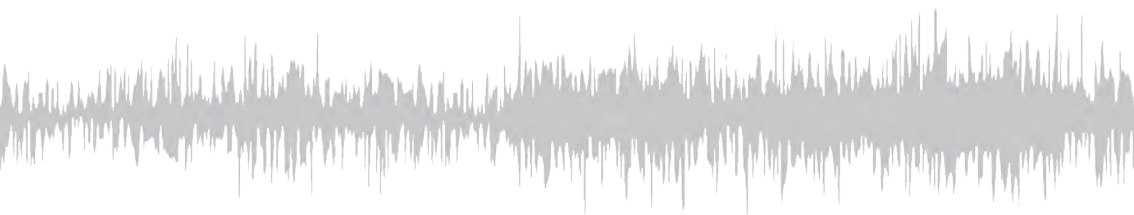
FRAGMENTS D'UN INFINIT MUSICAL

ÀNGEL PAGÈS
RAMON MARTÍNEZ

DISCOTHÈQUE

FRAGMENTS D'UN INFINIT MUSICAL

Primera edició: setembre de 2025

© del text: Àngel Pagès Anson i Ramon Martínez Pascual

© de les fotografies i il·lustracions: Ramon Martínez excepte les que estan indicades als agraïments (p. 253) i les endreces (p. 254)

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i maquetació: Ramon Martínez

Impressió: Estugraf

ISBN: 978-84-16342-68-6

DL T 765-2025

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Il·lustració de portada: Ramon Martínez. *Discothèque* (2025)

LA FAMÍLIA BIOSCA

El meu primer concert d'adolescent, un 18 de març de 1985 per escoltar l'inoblidable Al Jarreau a l'antic Studio 54, el dec a en Ramon, a l'Àngel i al meu germà Joan, que em van fer de cicerone i mainadera amb una paciència i entusiasme que a dia d'avui encara dura, beneïts siguin. Una nit que dibuixava amb foc i xinxetes la línia que separava definitivament una infància de Madelmans i Scalextrics que s'allunyava a la velocitat de la llum d'una joventut de discs de vinil, cassets i còmics que se'm tirava al damunt com una bèstia famolencsa. Ho coneixeu perfectament: concerts que marquen biografies amb retolador fluorescent groc i discs que acaben sent les cicatrius d'una vida sencera.

I això és *Discothèque*, una passejada a peu resseguint els solcs concèntrics dels vinils que han marcat les vides de l'Àngel i en Ramon, però que acaba sent una passejada tan iniciàtica i transformadora com els solcs del laberint de la catedral de Chartres que recorrien de genollons els antics pelegrins medievals i tan de veritat com els solcs que obre el pagès a la terra a cavall del seu John Deere.

És una exhaustiva memòria musical lligant experiències i emocions que travessen el temps únic i personal de tots dos per endinsar-se al bell mig del cor del nostre temps col·lectiu. Una transmutació alquímica del *jo* al *nosaltres* que ha trobat en el sistema Biosca la seva pròpia pedra filosofal.

Ens reconeixem en els seus records, compartim músiques, joventuts, passos i vivències, però, a més, el coneixement musical enciclopèdic que desgranen pàgina a pàgina ens obsequia amb una infinitat de camins desconeguts i possibilitats que encara hem de recórrer i perdre'ns-hi durant el poc o molt temps que ens quedi.

En aquest llibre tot és fundacional, no hi ha res que sigui accessori. Les tardes després d'escola per sortir corrents a escoltar plegats els primers discs, les antigues i desaparegudes discoteques del poble, els viatges a Andorra per carregar música i tabac.

Els que ja no hi són.

I els que sempre hi són.

A través de les paraules de l'Àngel i les imatges d'en Ramon assistim a una infància, joventut i maduresa, disc a disc, record a *record*, que reconeixem com a propis encara que no coincideixin amb els nostres.

I és que el llibre s'escapa de la manera de fer les coses que imposa una mirada única i quadriculada de la vida per apropar-se als recorreguts lliures i sinuosos d'un falciot entre núvols o d'un senglar al cor dels boscos. Vagarejar per on t'empeny el vent que neix del que no saps, però que d'alguna manera subtil intueixes, o permetre que el recorregut dels records els dicti l'atzar de les falgueres de la memòria. Són algunes de les virtuts del sistema Biosca, o, ben mirat potser no, potser és exactament el contrari. No hi fa res, la gràcia és que el sistema Biosca te l'has de cosir a mida i que cadascú se sap la talla de pit i d'on li tiben les camises.

I és que tenim sistemes per donar i per vendre.

N'hi ha que constrenyen l'esperit i el dissolen lentament en els àcids estomacals d'interminables corrues de fulls de càlcul. D'altres sistemes ens llencen pel cap taxonomies que aspiren a

tancar l'existència sencera a l'interior de vitrines ornamentades amb marqueteries d'una bellesa freda i asèptica. Sistemes que redueixen la vida sencera al perímetre d'obscur salons de fumadors amb les parets atapeïdes de caps d'animals dissecats i convenientment classificats. Ulls de vidre que no miren enlloc. Una broma de mal gust repetida fins la nàusea. Una palada de terra damunt d'una tomba oblidada.

Però també hi ha *sistemes*.¹

Alerta ara, a poc a poc i que ningú se'm perdi.

Diuen, diuen, que es detecten lleus ondulacions, quasi imperceptibles, que vibren a les profunditats dels bulbs raquidis d'aquells que no s'adormen als llorers de l'allò que toca. Arrugues imprevistes apareixen de cop i volta al teixit oficial (de terlenka, naturalment) del que és pertinent pensar i de tot el que posseeix tots els segells oficials de curs legal comprats a l'estanc.

Ocultes darrere dels mapamundis dels Cresques s'entreuen notes nocturnes manuscrites amb lletra lligada (feta amb un llapis de fuster una mica rosegat per la cua) que pregonen noves veritats que ja no es poden amagar per més temps.

No ho sap ningú i és profecia:

Premià de Mar és el centre del món.

Veritats ocultes de les quals uns quants adeptes fidels n'hem estat els afortunats dipositaris durant anys, però que ara, amb el llibre que tens a les mans, per fi han estat revelades.

Premià de Mar és l'*axis mundi*, que quedi clar, i amb la paciència i la tossuderia dels antics rapsodes grecs que somiaven

1. I aquest *sistemes* s'ha de llegir amb veu baixa, mirada esquiva i accent misteriós de con-fabulació carbonària en *low-fi*.

l'imaginari fundacional del món clàssic mentre pasturaven cabres a les Cíclades, l'Àngel i en Ramon han estat construint memòries i fabulacions per bastir un univers personal complet.

Hereus dels *flâneurs* i de la psicogeografia agitaven i feien contracultura amb Els Amics d'Alan Smithee, han organitzat passejades pel Premià més secret i ignot, repensen el futbol modern des d'una òptica modernista amb la creació de la Penya Bogarde, inunden des de fa anys les ones de ràdio amb música i cultura des del *Sounda'* i ens fan lamentar el no haver pogut comprar mai cap jersei a Can Francisquet abans que, malauradament, abaixés la persiana per sempre. Fins i tot han aconseguit que el meu bar preferit, sense haver-lo trepitjat mai, sigui el Bar del Mig, al carrer de la Plaça.

Son autèntics teixidors de mitologies, posseeixen la màgia abstracta dels que arrossegueu amb ells una visió il·lusionant i particularíssima de l'existència i que, a més, saben com fer-ne partícips els afortunats del seu voltant, la família Biosca.

Des de fa anys, i mira que soc de Barcelona, admeto i proclamo als quatre vents que l'autèntic centre del món és Premià de Mar i l'Àngel i en Ramon són els seus profetes.

I puntu!

ORIOL ROCA

A la Núria, la Judith i l'Oriol

ELS FRAGMENTS

SISTEMA BIOSCA

Notre héritage n'est précédé d'aucun testament

RENÉ CHAR

TEMPTANT EL SISTEMA. Fer les coses a correuita o fer-les amb tots els ets i uts d'un perfeccionisme tècnic que ratllaria els excessos, amb fredor calculada i acadèmica. Hi ha sistemes i sistemes. El sistema Biosca, però, era el nostre codi i amb ell designàvem el «Fes-ho tu mateix» en versió casolana com una variable més del denominat *do it yourself* (DIY). Si fixem el periscopi encarant la perspectiva d'un passat desordenat, hi trobarem un paratge ordit de silencis, renous, canvis de direcció, giravolts i senyals que poden obrir constel·lacions insospitades. Hem tirat del sistema Biosca assolint resultats satisfactoris: ara un guió radiofònic, després una sopa de lletres impossible convertida en el text paral·lel d'una audició musical o més endavant un concert distant precedit de carreteres i fondes parant taula.

Un recull com aquest, fet a la manera Biosca, ens permet reactivar el memorial bàsic, l'almanac, el dietari, el temps retrobat i la discografia dispersa. Ara mateix, a l'altra banda de l'ordinador apareix un exemplar del *Psychotic Reaction* dels Count Five i la seva sola presència ens remet als discos reeditats per la casa Edsel. Materials incandescents, tornaveus del garatge i de l'acció moderna: la pila inclou discos incunables de The Artwoods, The Roulettes, The Action, The Creation, The Pretty Things i una vella col·lecció relligada d'EPs d'importació: The Haunted, The Chocolate Watch Band i The Standells. Oh, els Standells! Aquell «Mr. Nobody» preciós i rodó, amb un *fuzz-pedal* per la base que contrasta amb la línia melòdica de les altures. Escampant discos damunt de la catifa ens disposarem a participar d'un concert de colors i textures. És la celebració del disc.

Parlem de temptar el sistema. Badar per etapes enmig del (des)ordre i el (des)concert de les coses. Del toc d'una música desconeguda que passarà a formar part dels nostres clàssics i de l'esclat dels sons que associarem als moments fundacionals de tot un món, inventant, replicant i estenent els seus efectes: una manera automàtica i oculta d'encarregar a l'altre tot un sistema a l'abast des dels primers cops d'ull i orella. La música entesa com aquella rara connexió entre la vida i el batec que l'alimenta.

La tarda s'alça i el mar de fons omple el terme. S'obre un racó del dia on s'hi articula un concert que organitza el ritme intern de cada cosa. La calma aparent, però, es veu alterada quan tanquem els ulls i escoltem la cacofonia d'aquesta enrarida civilització que emet uns codis cada volta més indesxifrables. Fills com som d'una era de ball amable, disc rodó i comunitat sonora, crescuts a base de complicitat i mirada, ens despertem de la migdiada amb els auriculars penjant d'un fil invisible, escurem el plat fent la dissecció dels solcs de cada disc, premem botons i torcem agulles esmoreint aquestes hores carregades de fúria exterior. Alcem l'ull sensible, fent com qui no hi veu, i donem la benvinguda a les xarxes que ens enlairen. D'aquest gest enmig de l'erm en surt un punt de delicada fuga, com la cançó suburbial que ens canta en Toti Soler rellegant Sagarra. I ens perdem.

AL PRINCIPI FOU EL RITME. L'atzar per sistema. Una ressenya estrambòtica a mig camí del sagrat i del profà entorn de la genealogia del so, coincidint amb el moment de la creació i del bum-bum original, ens permet enfil·lar una hipòtesi. Capturant el missatge de la coberta del disc de la Soul Jazz Records de nom *In the Beginning There Was Rhythm* —títol que correspon al de la cançó de The Slits inclosa en aquest àlbum—, i rellegint la documentació aportada en el mateix exemplar, convindrem que es tracta d'un bon títol. Tota una declaració de principis aplicable a l'esperit d'aquell segell discogràfic i a la botiga londinenca que l'acull. La Soul Jazz Records i els Sons de l'Univers, dues referències que més endavant retrobarem en aquestes pàgines. El disc constitueix un recull de temes de factura sorollosa, trepidant, industrial i perfectament associada a un període, al seu marc geogràfic i a les particularitats de les bandes i solistes d'un sector de l'*after-punk* comarcal del nord d'Anglaterra.

«Al principi fou el ritme» o una manera d'entrar en matèria genealògica —la dialèctica bàsica entre els ordres i els factors— i d'aproximar-nos als dominis de l'aficionat, del «fan», del músic que portem dins, més enllà de l'acadèmia que amb prou feines hem tastat i lluny de la metòdica audició. Moguts per la necessitat de tenir una certa visió, ni que sigui relativa, dels embolics i les passions que desferma el fet musical.

El ritme. Un batec nascut en l'eternitat del silenci. Una part indestruïble d'aquella rara organització del so i del buit que l'envolta. Element determinant d'allò que hem conegut com la música que ens configura i que avança dins nostre sense les pautes d'un temps present dominat per la «gran mutació» de totes les formes d'expressió i per aquest persistent treball de demolició de les arts populars en nom d'un suposat progrés vinculat als

automatismes del mercat paramusical i de l'espectacularitat més impostada. Deliberadament, però, ara ens aturem davant d'un full de paper i reunim alguns dels nostres contrapunts sonors i musicals. Agitem el salvavides sense concessions davant l'evasió ritualitzada amb instruccions d'ús que, lluny de proposar solucions (quan són símptomes), ens encapsulen en una reserva profilàctica de sentiments i sensacions a la carta.

Arribats fins aquest punt, ens endinsarem dins del laberint. Al principi fou el ritme. No atialem el foc d'un dilema que sosté segles de pensament i observació. La cosa no va per aquí. El que ens mou a fer girar i capgirar aquest món dels sons és una combinació d'afició, de passió i de *memorabilia* personal. Proposem una pràctica sense ordre ni concert destinada a la recopilació, selecció, manipulació i organització dels materials dispersos del nostre sistema sonor. Aquest és un joc de miralls, de discordances, de baixades als abismes i de pujades a les fulles més altes.

Maurice Blanchot, en al·lusió al mite del cant de les sirenes, escriu: «Hi havia alguna cosa meravellosa, en aquell cant real, cant comú, cant senzill i quotidià, que caldria ser reconegut de manera sobtada, abrupta, irrealment cantat per estranyes potències i en realitat imaginàries, cant de l'abisme, que una vegada escoltat obria a cada paraula un abisme fascinant des d'on s'aspirava a desaparèixer».

Imaginació i fantasia, doncs, es donaran la mà en aquest intent de funambulisme intempestiu. Es tracta d'un exercici que proposa algunes aparicions espectrals i de curt recorregut d'entre els milers i milers d'obres de dos minuts i mig de durada (els *singles*-senzills) o d'extensió més dilatada (les trenta-tres revolucions dels *long plays*-elapés). També evocarem escenaris i públics (el concert), les zones lliurades a les contingències del ball, del ritme, de les relacions i del vestir (la *boîte*, la *discothèque*) dins

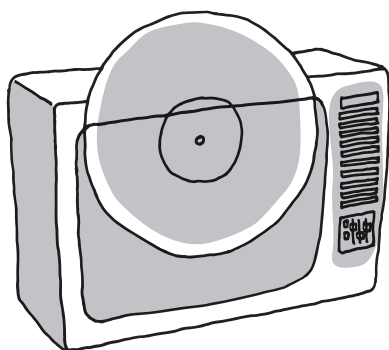
d'una història portàtil que presenta formes i territoris circulars. Ordenarem i desordenarem els maons. Amb risc d'errada, amb llicències biogràfiques i de collita personal, també ens aproximarem a una part de les músiques viscudes des de la geografia de la nostra vila natal convertida en un espai de recepció i expansió dels materials d'aquest recull.

Volem combinar les possibilitats del fet d'escriure sobre música seguint la màxima de Frank Zappa, celebrada, polemitzada i feliçment recuperada per Elvis Costello dues dècades després de la seva publicació. La frase de referència s'ajusta a la nostra voluntat d'ampliar la paradoxa que pressuposa: «Escriure i parlar de música és com ballar d'arquitectura.» Convençuts que «amb música ho escoltaries potser millor» (Salvador Espriu. *El caminant i el mur*), reincidirem en la idea de que «al principi fou el ritme» i en el fet que dins de la discontinuïtat desorganitzada d'un temps viscut hi haurà el propòsit sempre vigent d'articular els abismes, les llums i alguns dels moments que ho han fet possible.

GALETA PARAMOUNT. Un dels primers dies. Cel de foc, núvols de plata i tots els carrers i places per descobrir. Aquell disc rodava i s'incorporava a la vida tot just començada. Era el giravolt-giradisc que arribaria amb un clic i que ara ja és un món multiplicat. Veníem preguntant si va ser per xamba que aquell efecte produït amb l'arribada de la galeta Paramount al tocadiscos esdevindria un punt de no retorn. Aquelles lletres de colors rodant a la velocitat de les 45 rpm, la superfície de negror solcada i les mirades fixades damunt de l'agulla que ho punxa tot, que és accent sonor i preludi del que vindrà. Silencis i senyals de pista, intermitències, trajecte discontinu. L'horitzó i els seus llunys. Un salt en el temps: la ciutat. El vailet avança enmig de la multitud. Carrers tocats per un hivern sever. Gent que va i ve. Dies de regals i adquisicions. La ciutat dels discos. Les multituds dels dies nadalencs amb el seu desfermat torrent de sabates

i abrics. Tornar, doncs, als carrers il·luminats, a les escenes d'alt voltatge urbà i mercantil, driblant el cabal del riu humà amb els discos al pit. La protecció del fred i l'afirmació física del preuat objecte. El disc i la història associada a l'objecte que encara ens convoca.

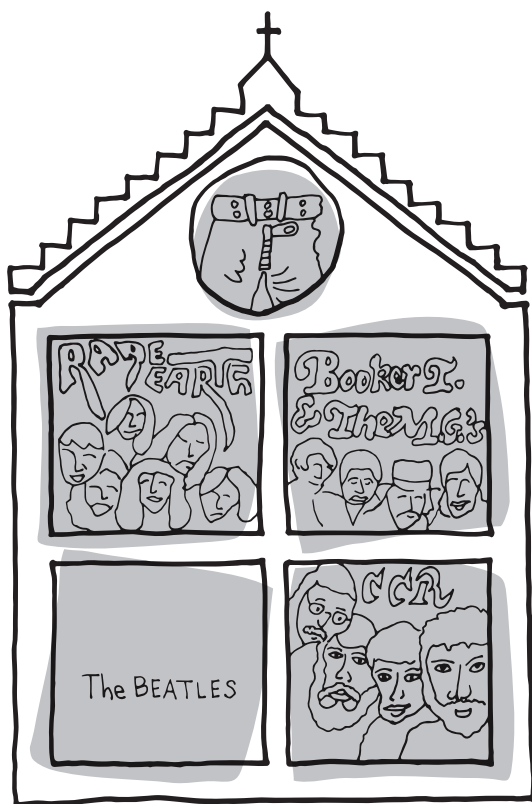
BOTIGUES, CARRERS I TOCADISCOS. Constel·lació. Botigues de poble i de ciutat dotades d'una oferta que combina tota mena d'electrodomèstics amb les novetats de les nostres arts rodones. L'art de la fuga. Literalment. La fuga de l'escola i de la casa familiar. Extreure de les caixes les veus i els sons que reposen dins dels embolcalls de les cobertes. Les calces de paper o plàstic que remuguen amb el tacte. El clic del disc, la galeta i el crit. De camí cap a casa, trajecte apassionat, rellegant els extrems, enregistrant les imatges i la biografia dels autors. Gent que admirem, que no coneixem i que reinventem en la nostra particular mesura; com les lletres que no entenem quan encara el disc —ja sigui un senzill, un mitjà o un de gran— no ha fet girar les seves revolucions per minut. L'arribada a casa, davant de l'aparell i l'immediat ritual de les impaciències i de la tensió que precedeix l'esclat de la calma o de la velocitat sonores. I així ja som dins del primer moviment d'aquest relat engabiats que serà capítol i part de tota una posteritat.

L'ESTIU. UN DISC. El passat perdurable. Recepta bàsica del sentit del disc entès com un domini abonat al record. Fins i tot el *record*, en la seva denominació anglosaxona, ens remet al punt enregistrat i precís, a la memòria transfigurada per una amalgama de sons, visions i textures que processem gràcies a una recepció caòtica i als nostres impulsos. Els impulsos, segons el nostre *sistema*, sorgits del desordre natural de les coses. Extreure el disc de l'embolcall i fer-lo rodar. La sensació absolutament estival d'aquell àlbum, de la seva coberta i dels sons que atresora la combinació. Soul Limbo, elapé complet, és una de les meravelles del soul instrumental domèstic que ara, anys després, capturem de bon matí. Soul Limbo il·lustra el vell Bellamar vist amb ulls d'infantesa premianenca. La seva textura és la d'aquella sorra fresca que ens retorna a l'espai cobert just per sota del vell restaurant ballador que s'eleva damunt d'unes columnes com les de la fotografia de la portada d'aquest disc que ara ens interpel·la. El desaparegut Bellamar no era el Brighton Pier, escenari de les pinyes

entre *mods* i *rockers*. Els Correas eren els amos de les batusses i del campí-qui-pugui intercomarcal. La correspondència entre els records i les imatges recobrades. Els Booker T. & MG's ja els portàvem incrustats a la pell quan tot just pentinàvem serrells i rínxols. Aquella màquina de ritme, però, ens va retornar uns anys després del tot redimensionada, quan del seu *melting pot* en faríem divisa i senyal incandescent del calendari. Sintonia perfecta del programa de ràdio que reposa dins d'aquestes línies.

ESCOLTAR MAPES. El relat es reprèn badallant i amb la mirada damunt del giradiscos. *Touchdown* de Bob James és el paisatge obert que anuncia un viatge a Andorra. Després d'un esmorzar musicat, abans de recórrer mig país per carretera a la recerca de noves perspectives sonores, qualsevol detall s'integrava en un ritual del tot inusual en els nostres dies. Més enllà de l'adquisició del disc i de la seva socialització posterior, ja obriem foc en el camí. A la tornada arribaria la recepció: dues, tres o més persones, escoltant i gesticulant entorn del missatge emès des dels altaveus a cop de plat. Cartografiar els trajectes i les anades i vingudes amb uns discos sota el braç, travessant carrers i rebent preguntes que després respondràs mostrant-los. Parlar sobre la naturalesa del material i evocar una tarda qualsevol de l'any 1971, carrer de Sant Antoni: «A veure: avui, què ens portes de nou? Rare Earth, Booker T. & the MG's, el doble blanc dels Beatles i el *Pendulum* de la Creedence Clearwater Revival!» Una conversa convertida en un apassionat recull de sensacions. Recordar i desfermar un seguit de flaixos que ens conduiran a les històries escolars: dibuixos de conjunts imaginaris a la llibreta, l'entrada triomfal a les aules dels *hermanos* amb el senzill «Brown Sugar» dels Stones dins d'un llibre de geografia, El trajecte de l'escola a casa amb el petit transistor a l'orella. *El Clan de la Una*. Aquí prenem aire i direm que la geografia de les nos-

tres músiques sempre serà la base d'un poema sense mètrica que s'ha anat articulant com un mapa. «Dibuixeu mapes!», «res d'idees justes!» i ens perdem. Acabem de topar amb una cita de Deleuze, pensant en Godard, i d'ella en farem una lectura apropiada i ben jugada. Anem justos d'estudis acadèmics i davant d'aquestes referències caminarem a les palpentes, tocats com estem per tantes hores espectrals viscudes en un convent escolar. Convenim, doncs, que la cartografia de les coses sonores és ineludible: el ball de l'arquitectura, el parlar de pous, places, cantonades, abismes, celoberts, tocadiscos dispersos, feixes, erms i terrasses a punt de vermut. Com funciona aquest sistema de paraules i discos? No serà pas com el camí recuperat que reprenem des del punt que volem i que el fem remuntar enllà dels marges? Ens atrevim a dir que és el mateix *sentit del sentir*. Escoltar mapes.

LA SOLITUD I EL BALL. El que sona i el que es mou. El misteri del ball. Un altre dels dominis d'aquest sistema que entra i surt estaria relacionat amb les arts populars més bàsiques. Sovint, ni que sigui fabulant, pensem que hauríem de ballar tota la nit. Ho sentim així, escoltant un disc de soul amb cançons dotades d'una total eternitat. Podria ser amb Sam Cooke i en la més profunda intimitat, imaginant l'escena descrita en aquella estrofa «Y yo solo en casa con Sam Cooke» interpretada per Brighton 64. Al·ludint les nits horitzontals, lluny del paroxisme del carrer i de les colles abandonades en els bancs d'una plaça. També ho experimentes en un interludi de soul, dins del cotxe i plovent, amb les llums dels semàfors reflectides a l'interior del vehicle. Un *allnighter* individual condensat en un sola cançó. Un vell afany que toca sovint a la porta. És una possibilitat real que avança quan tens el disc escollit i el tocadiscos al davant. Reafirmar l'elemental gest de punxar i solcar la rodona.

J'avais bien joué mon rôle. J'avais fait mon métier d'homme et d'avoir connu la joie tout un long jour ne me semblait pas une réussite exceptionnelle, mais l'accomplissement ému d'une condition qui, en certaines circonstances, nous fait un devoir d'être heureux. Nous retrouvons alors une solitude, mais cette fois dans la satisfaction.

ALBERT CAMUS. *NOCES*. ALGÈRIA, 1936.

TOT S'APROFITA. La vella percepció de les ones que no foren i dels paisatges al descobert que ara redueixes a la teva escala. Rebre l'impuls dels vents i prendre consciència del tot s'aprofita. La mesura justa del que tenim i del que retenim. Avançar entremig de les herències sense testament. Les músiques que precedeixen qualsevol raonament organitzat, pautat i escrit. Les sirenes que, com les caravanes, passen fent el seu camí i ens deixen escrit el seu cant. Recuperar els materials del que hauria estat un llibre que a hores d'ara ja sembla impossible de recuperar. Uns textos que truquen a la porta i que rebutges davant de la dificultat de casar lletres i músiques. Tornar als matins lluminosos d'un diumenge amb «Morning Dance»;

aquella celebració de l'albada tocant a mar i la visió d'uns estius inaugurats vora les fogueres. Spyro Gyra perfilant els primers senyals del dia. «Morning Dance» és preciosa. És una festa dels sentits que cavalca damunt d'una marimba saltadora i ens convida a *ballar l'arquitectura* dels sons i a acaronar les pedres del camí. Spyro Gyra i els estius de recordat ribatge. Un concert a Andorra. Aquella rara sensació d'una música que es confon amb la calor de l'agost i amb un mar desfermat de blaus que et proposa lluny inabastables. Retenir un estiu de passejades pels carrers de la vila amb els omnipresents ressons del «Morning Dance». Tot un món condensat en dies ardents. I és que s'esvaïa la distinció entre les pedres, la llum i el so! Tornar als matins lluminosos d'un diumenge.

TEXTURES INEXPLICABLES.

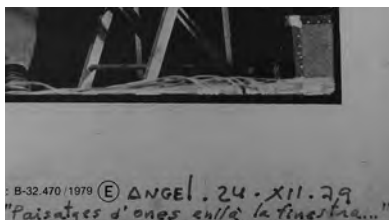
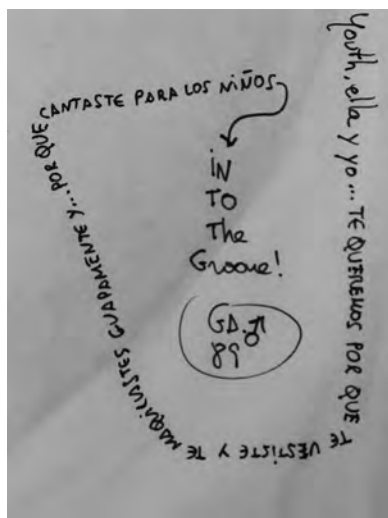
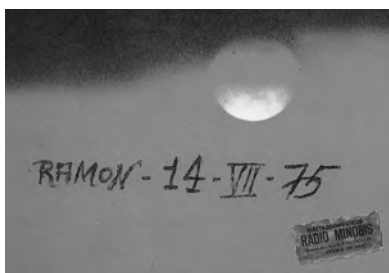
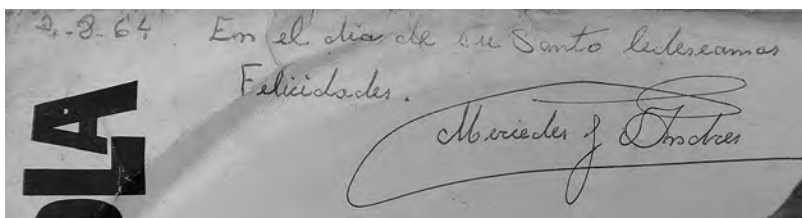
Ensopegar amb uns gèneres musicals determinats per l'acadèmia i fer un rar exercici d'encaix entre els tractats oficiosos i la pura vivència sense pantes. Avançar entremig de laberints de cordes i vent. Desordenar-los, reordenar-los i canviar els itineraris que marquen les partitures. El desordre i el desconcert. Convenir que tot allò és còsmic i que sobrevola les rutines de la jornada. Ullar enfora, veure l'espectacle grotesc de la demolició de tot un món i entrar

d'una peça en l'interior d'uns quartets. Interpretar des del caos la rara normalitat d'un present improbable i cacofònic. L'afany de sentir els sentits i el privilegi dels sons i les paraules invencibles. Les textures de les nostres músiques es fan inexplicables.

AUTODEDICATÒRIES. Les arts condensades en la coberta d'un disc no es limitarien al seu contingut original i ens oferien la possibilitat de rellegir i personalitzar micropoemes, textos al·lusius a la seva proposta musical, afinitats indesxifrables, signatures, dates de compra o altres elements de l'àmbit sentimental. Escriure a mà la data d'adquisició, signar l'apropiació i acompanyar-la de fragments poètics i ressenyes personals esdevindria un exercici d'ampliació del sentit mateix de l'obra adquirida.

COM ELS PAISATGES MUTANTS,
LES NOSTRES MÚSIQUES

ELS SONS DE LA NOSTRA DISCOTHÈQUE.
MÉS DE VINT ANYS EN ANTENA PROGRAMANT
I SELECCIONANT MÚSIQUES.
ENS TROBAREU A

PER A L'ESTEVE GENÍS.
EN EL RECORD,
LA DISCOTHÈQUE
INFINITA.

